

וַיִּתֵּר יַעֲקֹב לְבָדוֹ וַיֹּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר

וַיֵּרָא כִּי לֹא יָכֹל לוֹ וַיִּגַע בְּכַף יָרְכוֹ וַתִּקַּע כַּף יָרְכָּךְ יַעֲקֹב בְּהֶאֱבֹקוֹ עִמּוֹ:

(כז) וַיֹּאמֶר שְׁלַחְנִי כִּי עֲלֵה הַשָּׁחַר וַיֹּאמֶר לֹא אֶשְׁלַחְךָ כִּי אִם בְּרַכְתִּנִּי:

(כח) וַיֹּאמֶר אֵלָיו מַה שְּׁמֶךָ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב:

(כט) וַיֹּאמֶר לֹא יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר עוֹד שְׁמֶךָ כִּי אִם יִשְׂרָאֵל כִּי שְׂרִיתָ עִם אֵל הַיָּם וְעַם אֲנָשִׁים וַתּוֹכַל:

(ל) וַיִּשְׂאֵל יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר הַגִּידָה נָא שְׁמֶךָ וַיֹּאמֶר לָמָּה זֶה תִּשְׂאֵל לְשְׁמִי וַיִּבְרַךְ אֹתוֹ שֵׁם:

(לא) וַיִּקְרָא יַעֲקֹב שֵׁם הַמָּקוֹם פְּנִיָּאל כִּי רָאִיתִי אֵל הַיָּם פְּנִים אֵל פְּנִים וַתִּנְצַל נַפְשִׁי:

(לב) וַיִּזְכַּר לוֹ הַשֵּׁמֶשׁ כְּאֲשֶׁר עִבְרָתָהּ פְּנּוּאֵל וְהוּא צֹלַע עַל יָרְכוֹ:

(לג) עַל כֵּן לֹא יִאָּכְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת גִּיד הַנֶּשֶׂה אֲשֶׁר עַל כַּף הַיָּרֵךְ עַד הַיּוֹם הַזֶּה כִּי נִגַע בְּכַף יָרְכָּךְ יַעֲקֹב בְּגִיד הַנֶּשֶׂה:

ספר נצח ישראל - פרק טז

בפרק קמא דע"ז (יא ע"ב), אמר רבי יהודה אמר שמואל, עיר אחת יש לה למלכות רביעית, אחת לשבעים שנה מביאים אדם שלם, ומרכיבין אותו על אדם חגר, ומלבישין אותו בלבוש של אדם הראשון, ומניחין לו קרקפילו של רבי ישמעאל בראשו, ותלו ליה בצוארו מתקלא ד' זוזי פיזא, ומחפין את השווקין באינך, ומכריזין וקורין לפניו סך קירי פלסתר, אחוה דמרנא זייפנא. דחמי חמי, ודלא חמי לא יחמי. מאי אהני ליה לרמאי ברמאותיה, ולזייפנא בזייפנותיה. ומסיימים בו הכי ווי לדין כד יקום דין, עד כאן.

ספר נצח ישראל - פרק טז

אמר שכל שבעים שנה מביאים אדם שלם, ומרכיבין אותו על אדם חגר. וכבר התבאר בחבור גבורות ה' (פרק טז) ענין זה מה שהיה צולע יעקב, שהוא מורה על חסרון דבר מה. ואילו היה יעקב שלם - לא היה יכול לו המלאך, ולא היה נוגע בו המלאך בכף ירכו, ואז לא היה אפשר לעשו לשלוט בו לעולם, כי המלאך הזה היה שרו של עשו (ב"ר עז, ג). ובמדרש (שם) "ויגע בכף ירכו" (בראשית לב, כו), נגע בצדיקים שעתידיים לצאת ממנו, אלו דורו של שמד, עד כאן. הרי כי מה ששלט המלאך על יעקב - מה שנגע בכף ירכו של יעקב - הוא שגרם לשלוט בו עשו. ועשו הוא אדם שלם, ודבר זה גורם שעשו הוכב על יעקב, שהוא צולע. וזה שאמר שמביאין אדם שלם, ומרכיבין אותו על אדם חגר.

ספר נצח ישראל - פרק טז

והיה לאדם גם כן מעלת הלבוש, כדכתיב (ר' בראשית ג, כא) "ויעש אלקים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם". וכשם שירש יעקב מעלת הצלם שהוא אלקי, כדכתיב (בראשית ט, ו) "כי בצלם אלקים וגו'", כך ירש עשו מעלת הלבוש. כי מעלת הצלם הוא מעלה אלקית, ומעלת הלבוש אינה אלקית, רק כבוד ויקר נראה לעינים, שמראה עצמו בלבוש הדר, אבל אין זה מעלה אלקית, רק כבוד וחשיבות, ודבר זה ירש עשו. ולפיכך כתיב (ר' בראשית כז, טו) "ותלבש את יעקב בגדי עשו בנה הגדול החמודות אשר אתה בבית", ופירשו ז"ל (ב"ר סג, יג) שירש עשו מן אדם הראשון. ודבר זה הוא הכבוד שנתן לעשו, שנאמר על אדם הראשון (תהלים ח, ו) "וכבוד והדר תעטרהו". ושני דברים היו לאדם הראשון; האחד - הצלם האלקים שנברא בו. השני - היקר והכבוד, וזהו מלבוש אדם הראשון, דהא רבי יוחנן קרי למאני מכבודתי (שבת קיג).

ספר נצח ישראל - פרק טז

מקום מיוחד. וכל אלו דברים נמצאים במלכות רביעית, שהם מייפים את עצמם, וכבוד ויופי ויקר יש להם, וחשיבות המקום. וכאשר רואין עצמן בחשיבות אשר יש להם, גוזרת מלכות רביעית סך קירי פלסתר. כי ברכות של יצחק אבינו (בראשית כז, כג-כט) אין בהם ממש. ונתנים טעם לדבריהם; 'אחווה דמרנא זייפנא, מאי אהני לרמאי ברמאותיה'. כלומר, שמאחר שלא באו הברכות ליעקב רק דרך תחבולה, ולא מעצמם, אין בברכות אלו שבאו ליעקב ממש, כי הברכה ראוי שתבא מעצמה. וקצת אמת אמרו, שאילו לא אהב יצחק את עשו, ולא רצה

לתת הברכה לעשו מעולם, לא נתבטלו הברכות מן יעקב לעולם. אבל מפני שלא נתן יצחק ליעקב הברכות מדעתו, היה בטול לברכות:

ומסיימין ווי לדין כד יקום דין. פירוש, כי גוזרין על עצמם 'ווי לדין כד יקום דין'. ודבר זה גוזרים על עצמם מצד הרכיבה, כי מאחר שרוכבין עליו, מורה זה על ממשלה, כי הרוכב אין לו שתוף עם אשר רוכב עליו. ולכך אמר שמרכיבין אותו על איש חגר. ומה שאין הרוכב גובר לגמרי על החגר, זה מפני שאי אפשר לאבדו. ולכך מסיימין כך 'ווי לדין כד יקום דין', שהרי אין להם שתוף ביחד שתאמר כאשר יקום דין לא יהיה גובר עליו, כי הרכיבה מורה שאינם משותפין, ולכך 'ווי לדין כד יקום דין', שלא יתן לו חיות כלל:

אורות התחיה. ה.

דרכנו בחיים הלאמיים וצדודם כלפי היחש האנושי הכללי ארכה היא מאד.

ארבים הם חיינו וארבים הם, על כן, דרכינו. גדולים אנהנו וגדולות הנה משוגותינו ובשביל כך גדולות הן צרותינו, וגדולים גם תנחומותינו.

טעות יסודית היא הסזרה מכל היתרון שלנו,

החדלון מההפכה של "אתה בחרתנו".

ל' א רק משנים אנהנו מכל העמים, משנים ונבדלים בחיים היסטוריים מצדדים, שאין דגמתם בכל עם ולשון, כי אם גם מעלים וגדולים מאד מכל עם.

אם נדע את גדלתנו אז יודעים אנו את עצמנו,

ואם נשכח את גדלנו אנו שוכחים את עצמנו, ועם שישכח את עצמו בודאי הוא קטן ושפל.

רק בשכחת עצמנו הננו נשארים קטנים ושפלים, ושכחת עצמנו היא שכחת גדלתנו. נשמתנו מקפת עולם ומל' או ומצגת אותו על בסיס אחדותו העליון, ומשום כך היא בקרבה תמה וכוללת, ואין בה כלל אותם הנגודים וההרכבות השונים, הרגילים בנשמות עם ולשון.

גוי אחד אנהנו, אחד כיחידו של עולם. זהו עמק טבענו הרוחני שיש בנו בכח, והדרך ההיסטורית שלנו ההולך את מהלכו בדרכים שונים, בדרכי אורה העוברות בין הרבי' ח' שר' וצלמות, הוא מדריך אותנו להוציא את עמק טבע הויתנו מן הכח אל הפעל. כל הדברים הקטנים, הנדרשים לכל עם ולשון בעצם ענינם, הנם טבועים בנו במטבע הגדולה של כללותנו.

אי-אפשר הוא לנו לקצץ ענף אחד מעץ חיינו הגדול והענף ולתת לו מהלך ויניקה בפני עצמו.

כל היש שבנו יתעורר ויתנגד על זה במל' א עז כחו הפנימי והרגשת עצמיותו.

הדרך הארכה שואפת להקמה גמורה לתחיה אותנו ואת כל אשר לנו, צרור ל' א יפל אךץ

הוא אחד מקפי קלסטר פני לאמנו ל' א נתן למח' ק. הננו חזקים מרוח הזמנים, איתנים מכל איתני תבל.

הננו שואפים לקום לתחיה באותו הגדל של אבותינו,

ולחיות עוד גדולים ונשארים מהם. מוסר השפעתנו רב בעולם, והננו נכונים להשפיע עמו גם כן ענג וחיים רעננים. את האנושיות כלה הננו מקפלים ברוחנו בגלוי, ואת כל המציאות כלה במצפוננו, וכל מה שיש עמנו, ושהיה ח' מאז בקרבנו, הכל יהיה מלא וחי, דבר ל' א יעדר. רוחנו איננו ירא מפני הזמנים; הוא יוצר את הזמנים ומטביע עליהם את צורתו. כח היצירה שלנו מטביע את הרוחניות היורה עליונה, בח' מר' ריאלי מעשי, שכל מה

שתגדל ההתפתחות יגדל כשרון היצירה והצד האמנותי הנפלא הנותן חיים לעולם

חיים וסואנים הם לשעתם החיים הסברתיים, אבל מה חדל מה קטן ונדל הוא חיים, מה גדולה היא הריקניות הנשארת בלב אחרי כל ההתרגשות הרבה של המלחמות והמהומות, כשאין בהן תקלית נצחית כי-אם חיים עוברים של קבוצות יחידים..